

НАДІСЛАНЕ.

СОБАКИ ВІЮТЬ...

„ліберальне” цуцяня не остало довжником. Гікавий сказав, що знає: „Ні менше ні більше, лише те, що „Ранок“ зорівався на те, що не може виказатись нікими кваліфікаціями на образовані людини, винесив за Гікаю що не святі горшки ліплять і що можна знати все, нічого не знаючи, таї запечатав як „Ранок“, чисто особистою, приватною лайкою.

Для мене цінна особливо друга частина його мазанини, бо з неї дізнаюсь, що я у Вінницю був бежений згасючи шіпюнів, між ними і Гікавим, які слідили кожий мій хронізантії навіть, кілька разів нічень ходив я та... Я дуже відчущий землякам за юю ревну опіку над мною, особливо сим, що зов'їм безінтересно цікавились сим, чи я точно ходжу на обіди до готелів, чи може мені не лісся кривда, чи я маю вій по требі полагоджені. Спасибіт вам, ревні мої опікуні, патріотичні шіпюні. Відко, го телі ваше постійне пристановиско, коли деяни ви мене не могли добачити.

І не уміє про мене нічо сказати, тільки підіклевети на мое приватне жите. Сим ви запечатали мої докази, що ви нікчемні пастухи, без ніякого знання і інтелігенції, без розуміння елементарних основ етики і людянності, раби своїх диких парубочих інтиктів, розбуджених серед стада безрогів і що вана роль робота при замітанії вулиць або в барах за лядою не журнаїста. Справді сором, що Канада тол-рує таких газетирів, що уміють бути тілько замітачами чужих съмітників. Шіпюнажа приватного життя одиниць, замітане їх хати, бабські спілки, а вкінці брехня — се їх ремесло. Во скажіть мені, добродію, як и Стефанік міг говорити, що я буду його власністю як

я був ще в дорозі, коли і їхавши на півторамісячний курс і мав навіть вимовлені гроши на півворот? Як може він або хто інший казати, що я его, коли я не щаджу нікого, хто в моїх очах має не чисту совість і не занявив ся починеній день за нікою партією українською. Всі статі я підписую, може сконтрлювати.

Значить ся: ви лишилі клеветник приватного життя, брехун і інцидуум, що надається „за кратки”

І се дас мені тим більше право доплати по вас і таких як ви як по аностолах деморалізації, бо клеветники приватного життя людини заслугують на одне: плюнене в лиці. Можете випливати на мою голову всю кльоаку вашої безрадної любі, можете обставити мене цілою згряєю шіпюнів заливати навіть у мое збуджене шмате — все те

не даст вам зброй против мене, як довго не зловите мене на пілості, в якій ви самі бродите по коліна. А я буду доплати по ваних рабських лобах в повній съвідомості, що дончу по лобах пігманів, які не в силі досягти мені навіть до колін.

Карманський

К....

ОДИН ЕПІЗОД З ОДИСЕЇ ГІКАВОГО.

Відчинилися двері з написом „private” і до покою всемогучого п. Е. Г. Мекліча увійшов забідований чоловік зі сінєстком наперу.

— Маю честь представитись, я Гікавий, бувши ученик бредонського семінара; а осьде цертифікат третьої класи. Не маєте для мене якої служби?

Всевладний володар глянув на білого Гікавого згідно, кинув оком на його цертифікат і промовив нерало:

Синку, твій цертифікат якісні дуже мізерні; ну але послушаймо, що ти умієш робити.

— Усе, пане, все, що прикажете!

— Уел, думаю, що „спедлінг” умієш бодай на основі Райса — „парт вої”, сподієшся, що знаєш говорити „yes” і „no” — а се вистарчить, аби ти став редактором української ліберальної газети.

— Сеер, я се потрафлю.

— Уел, більше не потребуши, синку у нас, лібералів бачиш, годовна річ англійський спелінг, бо се основа всого знання і інтелігенції хто знає його сей „through intelligent man...”. Ми зробимо вирочім за тебе усе; ати маєш тільки на все, що ми зробимо або скажемо, казати... „yes” або „no”. That's all. Ось тобі завданок за труд.

Гікавий поцілував руку володаря, скрив скванкою „ір” до кінцін і хотів відійти.

— Пожди ще, синку. Муши ту бодай дати ще деякі інформації. Ти читав сей опис з Одесі, де представлено, як Одисей з товаришами їхав попри остров сирен?

— Носер.

— Шкода. А може бачив сюю сцену в „мувінг-шікерс”?

Гікавий заперечив головою.

— На-ж тобі, синку, десь центів; піди до Опера-Гава і подиви ся на сей образ. А потім верні до мене.

— Гікавий пішов куди було звелено. Дивився на картину, де було представлено, як Одисей велів позатицяти всоком уні своїх товаришів, а себе привязати до щогли, аби забезпечити себе перед приманкою сирен, що своїм потягами всіх на ноги не відволіє. Ну, що?

— Ал-е-же дуже радо, мій добродію і пане!

принесено із юмута поступний і трохи застрашений.

— А що, бачив?

— Ну?

— Нічо.

— Бачу, ти великий туман. Але се вічо не шкодить. Тим більше навіть.

— Але я тобі поясню пощо я тобі велів піти по-дивитись на сюю картину.

— Ти маєш бути Одисеєм, а твої партнери мешканці товаришами сего авантурника. Я знаю, що в тебе і твоїх кумпанів все таки жевріє щеки привязані до свого народу.

Гікавий хотів заперечити, але володар затягав йому губу долонею.

— Не кажи, синку; атже і у собаки є привязані до своєї матері і до собачої породи. Уел, я не беру тобієго за зле. Але я найшов на се раду. В тебе по-трібний служі і з того

ти маєш завязати їм очі і позатицяти уні. Ми, бачиш задумали твоїх земляків змести з лиця Канади, бо

вони нам непотрібні як окрема нація; хочемо їх проковтнути, передержати якісні час у своїм череві і виплювати вже заглівщеними. Сим черевом будуть передовісі наші школи, а відтак і другі середні; як прим. „незалежна церков”, москвофільство, а часом маленькі презенти у виді зелінничих „тикетів” для сих, що хотять відвідати свій край, десяток долярів і т. п. Богато ми не можемо давати, бо ж сам знаєш, що ми звідніли, відколи консерви відібрали нам корито.

Річ природна, що твої земляки будуть реагувати кричати, а нераз і вийкнуть коли-навіть зуби зравити їх тіло. І тому ти маєш пильнувати, щоб твої товариші

всего того які не бачили ані не чули. А хоч ти сам будеш нераз рвати ся за

голосом сирен, за плачем

твоєї рідної нації, то ми будем вже уміти припинювати ланців які тебе не

пustити за голосом коначих братів. Сланці будуть виковані з доброго металю, з чистого золота. Ми тебе не скривимо, ні.

І ти, стоячи на своєму золотім ланці маєш все дивитись на нас, уважати, що ми зробимо або скажемо і

і все крикнути: „yes” або „no”, роблячи ці тім відповідний рух, аби твої товариші могли тебе насилувати. В сей спосіб ми будемо могли доконати убійства, не стягаючи на

себе докорів цивілізованого съвіті, що ми кати. Бота і твої товариші, репрезентанти вашого народу, заасекурують нас своїм заперечением перед клієнтою. Зрозумів? Се-ж та-ка легка робота, а заробок такий гарний! Ну,

що?

— Ал-е-же дуже радо, мій добродію і пане!

Принесено золотий ланці

приковано із юмута поступний і трохи застрашений.

Фармер*, а він позатицяв

своїм товарінам уні ботогом і позависував ім суні

брудним лахмітом і пустів

еї товен. До його уні

долітають зонки кривджені

і насліваних дівчат, на

рікане цілого народу, його очі дивлять ся, як лісівни

забивають віко вадомо-

вні різного слога і її

культури, але він пізне-

ної епохи відразу байдужно

бо знає, що заніця йому не

урвати. Він лин дивиться

на твоїх товаришів, які

заснували в сусіднім

місточку, п'ята і шеста

ходили коло коров, крілків,

та п'ята. Усе ішло гаразд

аж доки чотири чотири з

них не віддалися за сусід-

них фармерів і се протя-

гом двох тижнів. Оставші

дії держались ще оден

місяць, робили всю роботу,

але остаточно і вони вий-

шли в бальону, почали ужива-

ти до відновлення бальо-

нів легенько газу, водня.

Водень сяк ми сказали

а в Америці аж по 1600 р.

14, разів лекітій від воздуху.

Піти горівку почали німе-

ціві таємно від воздуху.

Піти горівку почали

заснувати тоді в бальоні, і бальон падав в з

нечувано скорістю в до-

лінну. Щасте було, коли

бальон плав у море, бо

тоді могли люди боліти

і рутувати ся; але коли та-

ка пригоди стала ся над

твірюю землею, то съміліх

воздухоплавні жилали не-

мінчно смерть.

Такий бальон, пупсіні

зі шнуром, якого держали

воздухом, ставив ігра-

шкою вітрові вітрів. Вони

ніч сякіні відійшли в

і Німеччину в рр. 1758-1763

пили горівку таємно в

“аква вігє”. Історія

лювати горівку почали в

Європі що інто по 1300 р.